

'Niet papier prikken, maar verkeer regelen'



Elly Winkel verloor haar zoon Fred door een verkeersongeval. De man die hem aanreed, had flink gebloed.

FOTO FRANK JANSEN

Roekeloze automobilisten die een dodelijk ongeval veroorzaken, komen vaak weg met 'wat papier prikken'. Terwijl ze juist moeten leren van hun fout, stelt Elly Winkel.

Met een bloedvaart van 107 kilometer per uur reed Lesley W. in augustus 2012 Elly Winkels zoon Fred dood. W. had flink wat joints gerookt en kreeg in anderhalf jaar tijd veertien verkeersboetes. Hij kreeg vier jaar cel. Voor Nederlandse maatstaven heeft hij een goede straf gekregen, vindt Elly Winkel. Ze rouwde drie jaar lang, maar zet zich nu in voor verkeersslachtoffers. „Net voor Fred was in Den Haag Donnie Rog doodgereden. Een jongen van 13. De dader kreeg vijf maanden. Of neem de taakstraf die een Pool in eerste instantie kreeg voor het doodrijden van een opa, oma en een kleuter. Vind je het gek dat mensen in de rechtszaal met stoelen gaan gooien?”

Had u het liever anders gewild?

„Waar ik de meeste moeite mee heb, is dat ik geen enkel idee heb of de dader tot inzicht is gekomen. Dat blijft wel knagen. Heeft hij wat geleerd of zou hij zo weer in de auto stappen? Het aspect van heropvoeden moet een veel belangrijkere rol gaan spelen. Daarom ben ik ook zo blij dat het OM dit ook inziet.”

Is heropvoeden niet ouderwets?

„Een auto is een potentieel moordwapen. Als je onder invloed achter het stuur kruipt of tijdens het rijden op je mobieltje staart, kan het zo gruwelijk misgaan. Maar als je je straf hebt uitgezeten, kan je zonder meer weer in een auto stappen.”

Moeten we daders niet simpelweg langer opsluiten?

„Daar zal ik niet voor pleiten. Wel worden nog te veel zaken geseponeerd of te lage straffen geëist. Elke keer trok ik voor nabestaanden bij het OM aan de bel en zei 'wat is dit nu voor raars?' Zo ging het ook met die werkstraffen. Het doet nabestaanden pijn, een beetje papier prikken. De straf is al laag, dat schiet toch niet op? Laat de dader op een kruispunt het verkeer regelen en voelen hoe hard het langs hem heen raast. Ik ben blij met deze stap, maar stop pas als ik het gevoel heb dat de dood van mijn zoon niet voor niets is geweest.”